

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 125. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137149982880/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

Ud paa Aftenen, da Selskabet brød op, fulgtes *Otto* og *Vilhelm* ad.

»Jeg troer ikke,« sagde denne, »at Du endnu har sagt Du til mig. Det er Dig dog kjært?«

»Det var mit eget Ønske, min egen Bøn!« svarede *Otto*. »Jeg har ikke lagt Mærke til, hvad Udtryk jeg brugte!« Han blev taus. *Vilhelm* selv syntes at være beskjeftiget med fremmede Tanker, i hvilke han pludselig udbød: »Der er dog en Velsignelsens Gave at leve! Aldrig bør man skabe sig Sorger, som ikke ere til. *Carpe diem*, siger den gamle *Horats!*«

»Det ville vilk svarede *Otto*, »men nu maat vi først tænke paa Examen.«

De trykkede hinanden i Haanden og bøde Farvel.

»Jeg hørte da intet Du!« sagde *Vilhelm* ved sig selv. »Han er en Original, og dog holder jeg af ham! deri bestaaer maaskee min Originalitet!«

Han kom paa sit Værelse, der havde Vertinden pyntet op, faaet Bøger og Papirer i den ziirligste Orden, det vilde da for *Vilhelm* sige: Uorden; Papirerne mellem hinanden og Bøgerne i Række. Selv Lampen havde faaet en ny Plads; det kaldtes at ordne.

Smilende satte han sig ved Claveret, det var saa længe siden de to havde sagt hinanden god Dag! Han gjorde nogle Løb og snart gik det over i Phantasier. »Det er smukt!« udbød han. »Men det er ikke mit eget! hvor hører det hjemme? Det smelter sammen med mine egne Følelser!« han spillede igjen. Det var et Thema af *Tancredi*. Altsaa af *Rossini*, just af den Componist, vor musikalske Ven meest saae ned paa; hvor kunde han da gjætte, hvem der havde skabt disse Toner, som nu talte til hans Hjerter? Han følte sit hele Væsen gennemtrængt af en Velværen, en Livsglæde, hvis Aarsag han ikke erkjendte. Han tænkte paa *Otto* med en Varme, som dennes sælsomme Opførsel ikke fortjente. Alle Kjære foresvævede ham saa elskelige. Det var eet af de Øieblikke, som alle Gode kjende; man føler sig at være et Led i den store Kjærligheds-Kjæde, som sammenholder Skabningen.

Saalænge Rosens Knop er sammenfoldet, synes den uden Duft; dog behøves der kun een Morgen og den aabner sig; den fine Aande strømmer fra Purpurmunden. Det er kun et Moment, det er en ny Tilværelses Begynden, der alt længe laae skjult i Knoppen selv, men man seer ikke Tryllestaven, som bevirkede Forandringen. Denne Aandens Berørcn skete mueligt Timen forud Maaskee den sidste Af-

tenstraae, som faldt paa Bladene, gjernte disse Kræfter! Havens Roser maae aabne sig, Hjertets følge de samme Love. Var dette Kjærlighed? Den er jo, som Digteren siger, en Liden, den er, som Sygdommen hos Muslingdyret, ved hvilke Perlerne blive skabte. Men *Vilhelm* var ikke syg, han følte sig just fuld af Kraft og Livslyst. Digterens Billede med Muslingen og Perlen klinger smukt, men det er falskt. De fleste Poeter ere ikke stærke i Naturhistorien, og derfor begaae de mange Synder mod denne. Perlen fremkommer ikke ved Sygdom hos Muslingen; naar en Fjende angriber den, udsender den til Forsvar Draaber, som forvandle sig til Perler. Det er just en Kraft og ingen Svaghed, der skaber det Skjønne. Urigtigt bliver det, at kalde Kjærlighed en Liden, en Sygelighed; den er just en Livskraft, som Gud har nedlagt i det menneskelige Bryst, den opfylder vort hele Væsen, som Duften opfylder hvert Blad paa Rosen, og aabenbarer sig da, under Livets Kampe, som Perler af Værd.

Disse Tanker vare ganske *Vilhelms*, og dog var det ham ikke fuldkommen klart, at han elskede med hele sin Sjæl, som man kun een-gang elsker.

Næste Formiddag aflagde han Visit hos *Weyse*.

»De tager til Roeskilde?» sagde *Vilhelm*; »nu har jeg saa ofte hørt Dem paa Orgel her i Frue Kirke; jeg kunde ogsaa have Lyst at høre Dem der ude i Domkirken. Naar jeg nu gjorde denne Reise, vilde De da phantasere for mig?»

»De kommer ikke!» sagde Kunstneren.

»Jeg kommer!» sagde *Vilhelm* og holdt Ord. To Dage efter denne Samtale rullede han gennem Roeskildegader.

»Jeg kommer for et Væddemaal's Skyld! Jeg skal høre *Weyse* spille paa Orgel!» sagde han til Verten, skjøndt han behøvede ingen Undskyldning til ham.

Bulwer har i sin Roman: *Pilgrimen ved Rhinen* med uendelig megen Ynde og Fiinhed fremmanet en Alfeverden. De aandelige Smaa bølge der, som Luftningen om den materielle Virkelighed, man nødes til at troe paa deres Tilværelse. En Genius, stærk som den, der begejstrede *Bulwer*, herlig, som him der tilaandede *Shakespeare* den Duft, vi finde udbredt over *Skjærsomnensdrømmen*, opfyldte *Vilhelm Weyse's* Toner, Orgelets dybe Melodier i den gamle Domkirke kaldte ham jo til den stille By! Hjertets mægtige Toner kaldte! Ved disse fik selv det